

Universitätsbibliothek Paderborn

**Exempla, In Septem Capitalivm Vitiorvm Detestationem,
Per Qvadragesimam, An. 1646. narrata**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1649

§. 13. Diuinæ misericordiæ fiducia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49161](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-49161)

abijce. Bonus est Deus, infinita est clementia illius; cuius misericordia non solum pendenti in cruce latroni veniam, repente, & ob pauca verba impertivit,; verum etiam Paradisum spondit. Idem mansuetissimus Deus, etiam hodie adhuc pœnitentiam tuam expectat; neq; ulli, quam diu viuit, peccata sua retractanti, cœlum claudit. Vita hæc via est; quam diu in via sumus, redire licet, & corrigere errorem, qui nos in abrupta duxit.

XIII.

DIVINAE
MISERI
CORD AE
FIDUCIA,

Hæc alloquia, cum ardore ac suavitate facta, animum desperantis molliuerunt, & os quoque obstinatè priùs obseratum aperuerunt. Ex ordine igitur omnia recensuit, quæ illi, proximis duabus noctibus, euenerunt: Quo pacto scilicet cœlestis Pater, eum pronunciauerit damnatum; Qua detestatione, Filius Dei sanguinem de latere haustum illi sit in faciem iacula^t, eumque penitus perditum declarârit. Quare, inquiebat, aetum est de me; nihil mihi amplius prodest, pœnitere, etiamsi sanguinem fleam. Stat sententia. irrevocabile est judicium, quod de me tulit summus judex. Non licet appellare ad superiorem. Mutata sunt exta. Nihil proficio hoc porco piaculo immolando. Quo modo enim aliter de me loquar, qui credidi sicut Ethnicus; vixi sicut Epicureus?

G.

&, Deo offenso, rogoq; mihi jam parato, porrectis
pedibus dormini? maximè securus, cum maxi-
mè periclitarer? Principium sanitatis est, mor-
bum detegere. Itaque, conspecta mali radi-
ce, ita porrò porrexit insanientem frater
consolari. Tametsi cœlestis Pater, cui Veritas at-
tribui solet, cùm adhuc impœnitens essem, tibi tan-
quam damnato, sese iratum stitit; & Filius, cui
judicium ascribitur, cùm, mala adhuc volunta-
te, in peccatis submersus jaceres, te sanguinis sui
fructu merito indignū judicauit: nequaquam ta-
men tibi, cui etiamnū pœnitentiae tempus concedi-
tur, est de salute desperandum. Ni mīum perdit,
qui cœlum perdit. Perdit autem cœlum nemo
certius, quam qui spem abycit cœli potiundi. In
quam se facile erigit, quisquis credit, infinitam
esse Dei bonitatem, & nullum numerum miseri-
cordiae eius; cui proprium est misereri & parcere;
&, pro malefactis, si cum dolore agnoscantur,
beneficia reponere, paternaq; sua prouidentia cla-
ra ubiq; relinquere argumenta. Ut cetera mittā,
cogita inauditam illam charitatem, qua, ut
quæ perditas quæreret, de cœlo descendit, & factus
homo, etiam pro inimicis suis, in cruce, se ipsum
opimam hostiam obtulit. Hic idem te tam diu
sustinuit; hic tam diu expectauit, neq; mille ge-
hennas commeritū detrusit ad Acherontem: im-

mo dum pœnam indixit, ad veniam inuitauit.
Minari, est monere. Audi me igitur serio, & con-
flio meo da locum; constitue vel jam à scelerosa
tua vita desistere; crimina q̄, fletu dilue; & cau-
teriatam tuam conscientiam, cum gemitu, dete-
ge sacerdoti; quis scit, an non Spiritus S. qui bo-
nitas Dei Amorq; appellatur, uniuq; cum Patre
& Filio Deus est, pœnitentiam agenti veniam lar-
giatur? Nulla ille re magis offenditur, quām si
quis desperet de illius bonitate, aut contra stimu-
lum calcitret; nulla illi magis in homine peccato-
reres placet, quām si, post lapsum, ad misericor-
dia fontem recurrat. Hæc talia audiens ægro-
tus, non jam ob supplicia sibi impendentia;
sed ob flagitia, quæ sciebat se perpetrasse,
contremuit; atque ex animo dolens, quod
Creatori suo creaturas anteposuerit, & tan-
tum tamq; benignum Dominum reliquerit,
benefactorique ac beneficia plura conferre,
volenti ingratus, tam diu restiterit; rogauit
fratrem, vt sibi actutum iuberet vocari sacer-
dotem. Bonum factum. Adfuit, sine mora,
sacerdos, cui, tanto animi dolore, peccata-
sua recensens se se accusauit, vt præ gemitu
& fletu verba singula interrumperentur.

XIV.

QVAN-
XVM PRO-

O si multi tales fratres haberent! vel, in
ipsa morte, ad pœnitentiam potius, quām ad
pocula